RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 228.328 van 11 september 2014
in de zaak A. 206.442/VII-38.656.

In zake : 1. Rita DECRAMER
2. Philippe MINGELS
3. Geert PUYPE
4. Tania DESCHEEMAEKER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marleen Ryelandt
kantoor houdend te 8000 Brugge
Oostendsesteenweg 267
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de NV GALLOOMETAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen De Bock en Steve Ronse
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 september 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 23 juli 2012 waarbij enerzijds het ministerieel besluit van 18 januari 2010 wordt ingetrokken en anderzijds de beroepen tegen de beslissing

van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 9 juli 2009, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV Galloometal voor het veranderen van een non-ferro metaalbedrijf, gelegen aan de Ropswalle te Menen, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 221.840 van 20 december 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Bij arrest nr. 225.970 van 7 januari 2014 heropent de Raad van State de debatten en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Auditeur Dieter Decock heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juni 2014.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marleen Ryelandt, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Dirk Abbeloos, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Meindert Gees, die loco advocaten Steve Ronse en Koen De Bock verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de feitelijke gegevens van de zaak betreft, kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van State nr. 225.970 van 7 januari 2014, waarbij de debatten worden heropend.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de verzoekende partijen

4. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het voorzorgsbeginsel, artikel 1.2.1, § 2, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna : milieubeleidsdecreet), het "hoog beschermingsniveau", het "beginsel van preventief handelen, beginsel dat milieuaantasting bij voorrang aan de bron moet worden bestreden", het standstillbeginsel, het beginsel dat de vervuiler betaalt, het zorgvuldigheidsbeginsel en "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Zij bekritiseren het feit dat in het bestreden besluit op het vlak van stofhinder wordt afgeweken van het voorstel om, conform de Beste Beschikbare Technieken (hierna : BBT), de opslag volledig te overkappen. De verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar een ongunstig advies van de afdeling Toezicht Volksgezondheid. Niettegenstaande dit negatief advies wordt met het bestreden besluit toch een uitbreiding van de opslag van fluff en non-ferromix toegestaan. De verzoekende partijen stellen in dit verband nog dat stofhinder "van cruciaal belang (is) ter beperking van het gevaar voor verspreiding

van PCB's en/of dioxines".

5. In hun memorie van wederantwoord stellen zij dat het bestreden besluit enkel wordt gemotiveerd in het licht van de nog lopende beperkte vergunningstermijn, zonder onderzoek naar de technische en economische haalbaarheid van een overkapping. Voorts wijzen zij er op dat reeds vroeger maatregelen tegen stof werden opgelegd, maar dat deze door de exploitant niet werden uitgevoerd. Studies wijzen dan ook uit "dat er geen duidelijk neerwaartse evolutie was van het jaargemiddelde depositiewaarden" en dat er evenmin enige zekerheid is dat door het beperken van de stapelhoogte en het bouwen van wanden de verspreiding van stof zal kunnen worden beperkt.

6. In de laatste memorie voegen zij toe dat de schending van het voorzorgsbeginsel er juist in bestaat dat de maatregelen die werden opgelegd om stofhinder te voorkomen dan wel te beperken, onvoldoende zullen zijn.

Beoordeling

7. Bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag dient de vergunningverlenende overheid, rekening houdend met alle concrete gegevens van de zaak en de erbij betrokken uiteenlopende belangen, de hinder en de risico's voor de mens en het leefmilieu te onderzoeken en de passende eindconclusies te trekken. Artikel 20 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet) biedt hierbij aan de overheid de mogelijkheid om in de milieuvergunning bijzondere exploitatievoorwaarden op te leggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu. Het bestuur beschikt in dit verband over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Te dezen heeft het bestuur geoordeeld dat de stofhinder, mits een aantal preventieve voorzieningen die in de milieuvergunningsaanvraag zijn vervat en enkele bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden, binnen de grenzen van

het aanvaardbare kan blijven.

Na de analyse dat "stofontwikkeling bij recyclagebedrijven vooral afkomstig is van diffuse emissies, dat de belangrijkste oorzaken het berijden van het terrein en de aan- en afvoerwegen door de container- en vrachtauto's en wielladers, het afkippen van het materiaal in tijdelijke stockage of in de vulbunker van de bewerkingsmachine zijn, (en) dat daarnaast het verwaaien van stof afkomstig van de opslag een belangrijke bron kan zijn", somt de verwerende partij een aantal door de exploitant zelf voorgestelde maatregelen op die de stofhinder moeten beperken. Zo overweegt zij dat "de scheiding van de non-ferromix en de fluff in de LTRB-lijn (…) volledig is ingekapseld en (is) voorzien van een sterke centrale afzuiging met bovendien een afzonderlijke afzuiging op de stortpunten (…) (zodat) de opgelegde emissiegrenswaarde voor stof (…) kan worden gehaald". Tevens stelt zij vast dat "de natte scheiding in een nieuwe loods gebeurt" en dat "de minerale fracties in drie gesloten containers worden opgevangen en de droge restfracties in een bestaande loods in open boxen". Ook overweegt zij dat "instructies worden gegeven om de fluff bij droog weer afdoende te bevochtigen met een verplaatsbare vernevelingsinstallatie", dat "de fluff met behulp van gesloten wielladers naar de LTRB-lijn wordt gebracht" en dat "het intern transport zal beperkt worden tot wat noodzakelijk is in functie van het productieproces". Tevens merkt zij op "dat de aan- en afvoerwegen en het terrein voor de non-ferromix en de fluff zijn verhard; dat dagelijks het terrein wordt gereinigd met de natte wegdekreiniger (en) (…) dat regelmatig de straat wordt gereinigd met de natte wegdekreiniger".

De verwerende partij besluit met de overweging dat aangezien een "volledige overkapping van de opslag gelet op de beperkte resterende vergunningstermijn economisch niet verantwoord is", "als alternatief een beperking van de opslagcapaciteit en de opslaghoogte en bijkomende afschermingsmaatregelen worden opgelegd". Eén en ander mondt uit in een aantal bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden, zo onder meer de beperking van de hoeveelheid "te verwerken fluff (lichte shredderfractie)" van 3.000 ton tot

1.500 ton, de beperking van de opslaghoogte tot vier meter, de verplichting om rond de opslag een wand te bouwen met betonblokken tot vier meter hoogte en daar bovenop nog twee meter hoge windschermen en de verplichting om een groenscherm aan te planten conform het inplantingsplan. Ook worden de reeds in eerste aanleg opgelegde exploitatievoorwaarden bevestigd. Deze omvatten onder meer de verplichting om "alle nodige maatregelen (te nemen) om het ontstaan van abnormale stofhinder te vermijden", alle activiteiten te verrichten "met de nodige discipline" en meer in het bijzonder "instructies (…) (te geven) aan vrachtwagenbestuurders om de rijsnelheid aan te passen om zodoende het opwervelen van stof te vermijden" en "bij gebruik van (een) laadschop of kraan (…) de afwerphoogte minimaal (…) (te houden) en de beste positie (…) (te kiezen) bij het afwerpen in de vrachtwagen", en regelmatig een visuele controle uit te voeren "om na te gaan of er emissie van stof plaatsvindt en of de getroffen maatregelen correct opgevolgd worden en afdoende zijn".

8. Waar artikel 1.1.3 van het milieubeleidsdecreet bepaalt dat "beste beschikbare technieken" technieken zijn "die geen overmatig hoge kosten met zich meebrengen", is het, zeker wanneer wordt vastgesteld dat er geen overmatige stofhinder is, niet kennelijk onredelijk van het bestuur om de economische haalbaarheid van een volledige overkapping bij haar beoordeling te betrekken. Vereisen dat in het bestreden besluit de kostprijs van deze maatregel expliciet zou worden vermeld, zou neerkomen op het vereisen van een weergave van de motieven van de motieven.

9. Daarnaast verschilt de vroegere situatie sterk van deze die met het thans bestreden besluit wordt vergund. Bovendien geldt de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag voor de toekomst. Het gebeurlijk niet-nakomen van exploitatievoorwaarden door de exploitant in het verleden is niet dienstig om de wettigheid van de nieuwe vergunning te beoordelen. De vraag of een exploitant, eens de vergunning is afgeleverd, de exploitatievoorwaarden ook effectief naleeft, betreft een zaak van uitvoering en handhaving, hetgeen eventueel aanleiding kan geven tot het opleggen van gepaste maatregelen. Beide zijn duidelijk van elkaar te

onderscheiden.

Voor het overige komt het middel er op neer dat de Raad van State wordt verzocht zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van het bestuur, hetgeen hij niet vermag te doen. Overigens stellen de verzoekende partijen in hun laatste memorie dat "zij niet onmiddellijk kritiek (hebben) op de materiële motivering betreffende de stofhinder".

De verzoekende partijen maken een schending van de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunt van de verzoekende partijen

10. In het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de plicht tot opmaak van een milieueffectenrapport (hierna : MER), zoals vervat in het milieubeleidsdecreet, de artikelen 4.3.1 en 4.3.2 van dat decreet en artikel 1.1.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II).

Zij wijzen er op dat zij in hun beroepschrift hebben uiteengezet dat er een MER ontbreekt, terwijl de inrichting MER-plichtig is overeenkomstig "bijlage II, 11.b), 11. F en 13" van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage, dat er door een opslag tot op een hoogte van zes meter meer dan 10.000 ton schroot zal kunnen worden opgeslagen, en dat het bedrijf een milieutechnische eenheid vormt met de andere bedrijven van de Galloo-groep, zodat de milieueffecten in hun geheel moeten worden bekeken.

11. In hun memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen nog, in antwoord op het standpunt van de verwerende en de tussenkomende partij met betrekking tot de kwalificatie als "milieutechnische eenheid", dat het niet is omdat de vestigingen geografisch van mekaar zijn afgescheiden - zij noemen de geografische afstand niet groot - dat er over de openbare weg geen vervoer van stoffen en andere materialen plaatsvindt. Voorts verwijzen zij naar een nota van de milieuinspectie, waaruit blijkt dat er voor de beide inrichtingen één actieplan bestaat, om te besluiten dat er ook sprake is van een operationele samenhang.

Beoordeling

12. Het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage bepaalt onder meer :

> "Art. 2. § 1. De categorieën van projecten waarvoor overeenkomstig artikel 4.3.2. § 1, § 2 en § 3 van het decreet een project-MER moet worden opgesteld, zijn vermeld in bijlage I en bijlage II van dit besluit.
>
> § 2. Voor de categorieën van projecten vervat in bijlage II bij dit besluit kan de initiatiefnemer een gemotiveerd verzoek tot ontheffing indienen bij de bevoegde administratie.
>
> § 3. De bevoegde administratie beslist geval per geval over deze verzoeken tot ontheffing. Ze beslist op basis van de selectiecriteria die zijn vastgesteld in bijlage II van het decreet.
>
> (...)
>
> Bijlage II. - De categorieën van projecten die overeenkomstig artikel 4.3.2, § 2 en § 3 van het decreet aan de project-m.e.r. worden onderworpen maar waarvoor de initiatiefnemer een gemotiveerd verzoek tot ontheffing kan indienen.
>
> 11 Andere projecten
>
> (…)
>
> b) Installaties voor de verwijdering van afval :
>
> (…)
>
> ° Inrichtingen voor de opslag en fysisch-chemische behandeling van gevaarlijke afvalstoffen voorzover de ermee samenhangende opslag volgens de criteria van rubriek 17.3, bijlage I, titel I van Vlarem is ingedeeld in klasse 1.
>
> (…)
>
> f) Opslag van schroot met inbegrip van autowrakken als de opslagcapaciteit

10.000 ton of meer of 10.000 voertuigwrakken of meer bedraagt".

Rubriek 17.3.1 uit bijlage I bij het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) slaat op volgende inrichtingen :

"Inrichtingen voor de industriële productie van zeer giftige, giftige, zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare, ontplofbare of milieugevaarlijke stoffen met een jaarcapaciteit:
(…)
2° van meer dan 10 ton".

De verzoekende partijen gaan er ten onrechte van uit dat met het bestreden besluit een dergelijke rubriek zou zijn vergund. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

13. Het begrip "milieutechnische eenheid" wordt in artikel 1.1.2, § 1, 8°, van het milieubeleidsdecreet als volgt gedefinieerd :

"8° milieutechnische eenheid : verschillende inrichtingen en/of activiteiten, met inbegrip van hun exploitatieterrein en de overige onroerende goederen waarmee ze verbonden zijn, die als één geheel moeten worden beschouwd met het oog op het beoordelen van het nadeel dat ze kunnen berokkenen aan mens of milieu. Een gegeven dat kan wijzen op de aanwezigheid van een milieutechnische eenheid is de onderlinge geografische, materiële of operationele samenhang van inrichtingen en activiteiten, die gepaard gaat met een relatieve afscheiding van het geheel van deze inrichtingen en activiteiten ten opzichte van andere inrichtingen en activiteiten.
Het feit dat verschillende inrichtingen een verschillend eigendomsstatuut hebben, belet niet dat zij een milieutechnische eenheid kunnen vormen".

Er wordt te dezen niet betwist dat de bestreden inrichting en de inrichting van de NV Galloo geografisch van elkaar afgescheiden zijn : niet alleen zijn de inrichtingen gelegen langsheen een andere straat, maar bovendien bevindt er zich nog een ander bedrijf tussen de twee inrichtingen. Het loutere feit dat er langs de openbare weg tussen de beide inrichtingen transporten zouden

plaatsvinden, zorgt op zich nog niet voor een geografische samenhang in de zin van de voormelde bepaling uit het milieubeleidsdecreet.

Dat beide bedrijven zich akkoord hebben verklaard met een gezamenlijk actieplan is op zich onvoldoende om aan te tonen dat het onjuist of kennelijk onredelijk is van de vergunningverlenende overheid om te besluiten dat er te dezen geen sprake is van een milieutechnische eenheid.

Het tweede middel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunt van de verzoekende partijen

14. De verzoekende partijen voeren in het derde middel de schending aan van de motiveringsplicht, de artikelen 30, § 1, 50, 3° en 52, 3°, b), van Vlarem I, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en artikel 3.3.0.1, § 1, van Vlarem II.

Het middel komt er in essentie op neer dat de verwerende partij niet afdoende zou hebben geantwoord op de argumenten uit de beroepschriften. Meer in het bijzonder zijn de verzoekende partijen het er niet mee eens dat de aanbevolen Beste Beschikbare Technieken niet als bijzondere milieuvoorwaarde worden opgelegd, inzonderheid wat de overkapping betreft. De beperking van de oppervlakte en de hoogte inzake opslag en de andere afschermingsmaatregelen vormen in dit opzicht volgens hen geen goed alternatief. Voorts is de technische en economische haalbaarheid van een overkapping niet geëvalueerd aan de hand van stukken en cijfers.

Beoordeling

15. In tegenstelling tot een rechtscollege is het actief bestuur er in het kader van de motiveringsplicht niet toe gehouden een antwoord te geven op de diverse feitelijke en juridische argumenten die een belanghebbende aanbrengt, zodat niet systematisch moet worden geantwoord op de verscheidene argumenten aangevoerd in de beroepsakte. Het volstaat dat uit de motivering impliciet of expliciet blijkt dat deze argumenten in de besluitvorming betrokken werden en dat hieruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het bestreden besluit op het vlak van de beperking van de stofhinder een afdoende motivering bevat. Bovendien reikt de motiveringsplicht van de overheid niet zo ver dat het bestuur ook zou moeten motiveren waarom het niet bijkomend andere maatregelen oplegt. De verzoekende partijen halen evenmin enige rechtsregel aan die de milieuvergunningverlenende overheid er toe zou verplichten elke maatregel uit de BBT-studie als bijzondere exploitatievoorwaarde op te nemen. Zij kunnen evenmin worden gevolgd waar zij menen dat alle maatregelen, en dus ook de preventieve voorzieningen die door de exploitant in zijn aanvraag zelf worden voorgesteld, moeten worden herhaald in een bijzondere exploitatievoorwaarde.

Het derde middel is niet gegrond.

Vierde middel

Standpunten van de partijen

16. Het vierde middel wordt geput uit de schending van artikel 5, § 2, van Vlarem I. De verzoekende partijen bekritiseren het feit dat zij het op 15 juni 2009 opgestelde rapport betreffende de kwikemissies en immissies van de nieuwe LCD-lijn, die aan het dossier werd toegevoegd, niet hebben kunnen inkijken, en evenmin kennis hebben kunnen nemen van de beweerde gunstige monitoring en analyses van de LCD-lijn die zijn gebeurd sinds de afgifte van de

milieuvergunning van 18 januari 2010. Nochtans is de inschatting van de risico's verbonden aan de kwikbalans essentieel voor de beoordeling van het dossier. Zij stellen dat zij hieromtrent geen bezwaren hebben kunnen formuleren en dat het openbaar onderzoek aldus gebreken vertoont.

17. De verwerende partij werpt op dat de rechten van verdediging van de verzoekende partijen niet werden geschonden, nu zij "perfect op de hoogte (waren) van het voorwerp van de vergunningsaanvraag". Dat zij bijkomende informatie heeft opgevraagd en ontvangen, is niet verboden, en is voor de verzoekende partijen niet nadelig. Het ontbreekt hen volgens haar dan ook aan het rechtens vereiste belang bij dit middel. Overigens werd de vergunningsaanvraag te dezen niet gewijzigd.

18. De tussenkomende partij repliceert onder meer dat de bijkomende studie nog in eerste aanleg werd ingediend, zodat de verzoekende partijen haar hebben kunnen inkijken naar aanleiding van het instellen van het administratief beroep. Aldus ziet de tussenkomende partij niet in welk belang de verzoekende partijen kunnen doen gelden, nu hun kritiek gericht lijkt te zijn op de handelwijze van de deputatie. De monitoringrapporten werden, naar aanleiding van het verzoek tot intrekking, weliswaar aan de verwerende partij ten informatieve titel overgemaakt, maar deze rapporten zijn aan de vergunningverlenende overheden en de andere overheidsinstanties hoe dan ook bekend. Bovendien is het bestreden besluit volgens haar niet gebaseerd op de desbetreffende monitoringrapporten.

19. In hun memorie van wederantwoord merken de verzoekende partijen nog op dat de monitoringrapporten wel degelijk een cruciaal motief hebben gevormd bij het opnieuw verlenen van de vergunning, en dat zonder deze rapporten enkel een proefvergunning kon worden afgeleverd.

Beoordeling

20. Het bestreden besluit bevat omtrent kwik de volgende motieven :

"Overwegende dat begin 2009 een 'pilootinstallatie' werd geplaatst voor de verwerking van LCD-schermen; dat deze installatie direct semi-industrieel is gebouwd en in een gesloten loods staat;

Overwegende dat de installatie voor de LCD-verwerking uit de volgende stappen bestaat:

- opvoerband naar de rotorschaar;
- rotorschaar met interne zeef;
- opvoervijs, voorzien van 3 punten voor injectie van stoom voor neerslaan van eventuele rest kwikdampen en bevochtiging verkleind materiaal;
- zeeftrommel voor afzeving verkleind materiaal op 12 mm, afspoelen van kwikhoudend poeder van het oppervlak van het verkleind materiaal met water en droogblazen van gespoelde deeltjes;
- trilzeef voor ontwatering van het materiaal 2-12 mm en de afzeving van het fijn materiaal < 2 mm; alleen dit fijn materiaal zal nog worden verbrand of gestort (2 à 3 %);
- buffertank met decantor en flocculant en bijhorende pompen voor recirculatie van proceswater;

Overwegende dat in de vergunningsaanvraag vermeld staat dat het om een innoverende techniek gaat;

Overwegende dat de totale kwikbalans (input-output naar lucht, afvalwater en slib) moet beoordeeld worden en dat er zich daartoe voldoende elementen in het aanvraagdossier bevinden, alsmede in de door de deputatie gevraagde studie van 15 juni 2009 van een erkend milieudeskundige lucht;

Overwegende dat in de milieuvergunning van 18 januari 2010 werd gesteld dat het aangewezen is dat er de nodige monitoring en evaluatie wordt uitgevoerd; dat deze overweging afkomstig is uit de door de deputatie gevraagde studie van 15 juni 2009 (pag. 8-9), maar dat dit slaat op de 'controle en opvolging' van de installatie; dat dit geenszins maakt dat de vergunningverlenende overheid geen voldoende zicht heeft op de kwikemissies en -immissies van de nieuwe LCD-lijn; dat dit zicht immers werd ontwikkeld aan de hand van de onderzoek van 15 juni 2009, zoals opgemaakt door een MER-deskundige lucht die als algemeen besluit stelt: 'De voorziene luchtbehandelingsinstallatie op de nieuwe LCD-lijn beantwoordt aan de BBT voor een aanvaardbare emissie en immissie van kwik in de omgeving van het bedrijf'; dat continue monitoring uiteraard zinvol is om erop toe te zien dat de installatie niet alleen performant is, maar ook blijft, doch dat dit geenszins zo kan geïnterpreteerd worden dat dit noodzakelijk zou zijn om op het ogenblik van het verlenen van een milieuvergunning voldoende ingelicht te zijn over de capaciteiten van de inrichting op het vlak van milieu in de ruime zin; dat er daarentegen voldoende informatie aanwezig is in het dossier om de totale kwikbalans te kunnen inschatten en met kennis van zaken te kunnen oordelen;

Overwegende dat om deze reden, en dit naar aanleiding van het auditoraatsverslag van 10 mei 2012 in het dossier gekend bij de Raad van State onder het rolnummer G/A 196.048/VII-37.752, wordt overgegaan tot de intrekking van de milieuvergunning van 18 januari 2010 en een nieuwe milieuvergunning wordt afgeleverd; dat een intrekking steeds mogelijk is lopende een vernietigingsprocedure voor de Raad van State en dit tot aan de sluiting der debatten;

Overwegende dat de inschatting van de totale kwikbalans hieronder verder zal behandeld worden (lucht, water en slib);

Overwegende dat de lucht van de rotorschaar wordt afgezogen en gezuiverd via een voorfilter en actief koolfilter (met zwavel geïmpregneerde actieve kool); dat de rest van de installatie is ingekapseld;

Overwegende dat de schermen worden verkleind en verpulverd; dat hierbij enerzijds recycleerbaar materiaal (kwikarme non-ferromix bestaande uit glas, ferro en non-ferro) ontstaat en anderzijds de op de actiefkool gecapteerde schadelijke dampen (kwik) en een restfractie met concentraat aan schadelijke stoffen (slib en kwik);

Overwegende dat het inputmateriaal wordt opgeslagen in hiertoe voorziene containers van 1 m³ in een afgesloten ruimte;

Overwegende dat de algemene norm in titel II van het VLAREM 0,2 mg/Nm³ bedraagt voor kwik vanaf een massastroom van 1 g kwik/uur; dat in de bestreden beslissing een norm is opgelegd van 0,1 mg/Nm³; dat op basis van het maximale debiet van de ventilatielucht en de normwaarde, de maximale output van kwik voor de LCD-lijn 0,180 g/uur bedraagt; dat rekening houdend met een verwerkingscapaciteit van 1 ton/uur de opgelegde norm vergelijkbaar is met de sectorale norm voor een huisverbrandingsinstallatie met een verwerkingscapaciteit van 1 tot 30 ton afval per uur; dat uit de proefmetingen, gevraagd door de deputatie en vervat in de studie van 15 juni 2009, wel degelijk blijkt dat deze norm kan worden gerespecteerd; dat deze studie afkomstig is van een MER-deskundige lucht; dat op basis van de emissiegrenswaarde en het maximaal debiet van de ventilatielucht van de LCD-lijn de kwikemissievracht op jaarbasis (3000 werkuren) maximaal 0,54 kg bedraagt;

Overwegende dat de immissierichtwaarde volgens de WGO voor kwik als jaargemiddelde 1 µg/m³ bedraagt; dat uit het rapport van 15 juni 2009 blijkt dat de immissie van de LCD-lijn 0,002 µg/m³ bedraagt bij de gemiddelde immissieberekeningen (24 h gemiddelde) op basis van de bijzondere norm van 0,1 mg/Nm³ en het maximale debiet van de ventilatielucht van 1800 m³/uur; dat dit ruim onder de WGO richtwaarde ligt (0,2%);

Overwegende dat in alle redelijkheid kan gesteld worden dat de voorziene luchtbehandelingsinstallatie op de nieuwe LCD-lijn weldegelijk beantwoordt aan de BBT voor een aanvaardbare emissie en immissie van kwik in de omgeving van het bedrijf;

Overwegende dat louter ten overvloede nog kan gewezen worden op de gunstige monitoring en analyses van de LCD-lijn die zijn gebeurd sinds de afgifte van de milieuvergunning van 18 januari 2010 en waaruit blijkt dat deze lijn naar performantie toe ruimschoots voldoet aan de verwachtingen en de opgelegde grenswaarden; dat dit gegeven de correctheid van het rapport, van 15 juni 2009, zoals opgemaakt door een MER-deskundige lucht, in voldoende

mate aantoont;

Overwegende dat de LCD-lijn verder voorzien is van een gesloten watercircuit dat door toepassing van flocculatie en decantatie toelaat het water te hergebruiken en het kwik af te scheiden; dat dit blijkt uit de pagina's 13-14 en 39 van de aanvraag; dat een gesloten circuit impliceert dat er geen sprake is van lozingen tijdens dit proces; dat doordat het kwikhoudend water in gesloten circuit recirculeert in alle redelijkheid kan aangenomen worden dat de LCD-lijn geen impact heeft op de effluentkwaliteit; dat dit louter ten overvloede ook wordt aangetoond door de gunstige monitoring die is gebeurd sinds de afgifte van de milieuvergunning van 18 januari 2010;

Overwegende dat er ook geen sprake is van een nefaste invloed wat slib betreft; dat dit immers wordt afgevoerd als afvalstof; dat dit blijkt uit pagina 19 van de aanvraag (restfractie van behandeling LCD schermen wordt afgevoerd naar stortplaats categorie 1 of verbranding in wervelbedoven of terugwinning Hg door derde); dat louter ten overvloede kan gewezen worden op metingen waaruit blijkt dat trouwens geen uitloogbaar kwik kan gemeten worden uit slib afkomstig van de LCD-lijn, zoals aangereikt door de exploitant;

Overwegende dat in alle redelijkheid kan geoordeeld worden dat de totale kwikbalans gunstig is voor wat het bedrijf betreft; dat een proefvergunning om deze reden niet aangewezen is; dat de deputatie voorzag in een bijzondere voorwaarde naar monitoring toe; dat deze kan behouden worden nu dergelijke monitoring op (louter) controleniveau verdedigbaar is; dat ten overvloede kan opgemerkt worden dat de sinds de milieuvergunning van 18 januari 2010 uitgevoerde monitoring trouwens als gunstig kan worden geëvalueerd".

In deze motivering, die door de Raad van State in zijn tussenarrest nr. 225.970 van 7 januari 2014, afdoende is bevonden, wordt slechts ten overvloede verwezen naar de resultaten uit de monitoringrapporten. Het betreft met andere woorden geen motief waarop de vergunningverlenende overheid wezenlijk steunt ter rechtvaardiging van het opnieuw verlenen van de vergunning. De kritiek van de verzoekende partijen in dit verband kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit.

Uit het rapport van 15 juni 2009 blijkt dat de emissie en immissie van kwik, voortgebracht door de inrichting zoals ze werd aangevraagd, binnen de perken van het aanvaardbare blijft. De bedoelde studie is er gekomen op vraag van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen, dit is de in eerste aanleg bevoegde overheid, die er de exploitant om verzocht haar "een studie te bezorgen waarin een erkend deskundige lucht een simulatie maakt hoe (ver) de verontreinigingspluim van Hg zich uitstrekt bij verschillende weersomstandigheden in de omgeving van

het bedrijf en welke immissieconcentraties er dan aan de orde zijn (…) zodat op die manier kan verzekerd worden dat deze nieuwe lijn qua emissies aanvaardbaar is".

Noch het milieuvergunningsdecreet, noch zijn uitvoeringsbesluiten verzetten er zich tegen dat de aanvrager van de vergunning na afloop van het openbaar onderzoek, gebeurlijk op uitdrukkelijk verzoek van het bestuur, bijkomende stukken indient die, zonder het eigenlijke voorwerp van het aangevraagde te wijzigen, strekken tot verduidelijking, aanvulling of verbetering.

Nu het rapport van 15 juni 2009 er niet toe heeft geleid dat de aanvraag of het voorwerp van de aanvraag werd gewijzigd, kan de kritiek van de verzoekende partijen niet worden aangenomen.

Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 1.400 euro, elk voor een vierde.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf september tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Eric Brewaeys**